

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 13.

1ste April 1900.

26de aarg.

Lille Karen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. D a n g s n e s, Story City, Iowa.

Benge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bibehistorien stykke 62.

Jesu samtale med den samaritanske kvinde.

"Hvo der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal til evig tid ikke tørste."

Dette er en historie, hvori den herre Jesus har en saare venlig og trøstelig samtale med en samaritansk kvinde og taler med hende om de høieste ting, nemlig hvem han er, og hvad man skal vente af ham; siger hende frit og ligefrem, at han er Messias, paa hvem verden venter, og giver dermed et forstaa, at han vilde være herre og frelser ikke blot for jøberne, hvem han var forjætted, men ogsaa for hedningerne, som ikke havde nogen forjættelse om ham.

Nu var jøberne ikke mere fiendske mod noget folk end netop mod samaritanerne; derfor, naar de paa det groveste vilde forhaane nogen, saa kaldte de ham en samaritaner. (Joh. 8, 48).

Derfor forbausedes ogsaa kvinden over, at Herren forlangte af hende, at hun skulde give ham drikke; tillige forekom det disciplene underlig, at de fandt ham i samtale med hende. Men vor kjære frelser havde noget ganske andet i sinde. Han hungrede og tørstede ikke blot legemlig, hvorvel det er ganske trolig, at han var bleven træt, hungrig og tørstig af reisen; men meget mere aandelig efter "de arme fordyømte synderes gjenløsning, hvem han var sendt til hushvælselse." Saaledes taler vor fader Luther om denne historie.

Vi har i denne fortælling et skjønt eksempel paa, hvilken vis, søm og kjærlig sjælesørger Jesus er.

Den her omtalte kvinde hørte til det halvt hedenste folkslag, som kaldtes samaritaner. Men derfor var hun Herren lige kjær.

Hun var en meget syndig kvinde, som det følger om hendes liv viser. Men Jesus viste hende ikke derfor bort fra sig; meget mere viste han sig som den, der var kommen for at søge og frelse det fortabte.

Derfor leder han hendes tanker fra det vand, som hun var kommen for at hente, hen paa det "levende vand", som hendes sjæl trængte til, og som han alene kunde give hende. Med levende vand mener han den naade, trøst, fred, lys, guddomskraft og salighed, som gennem Kristus strømmer til vor sjæl fra Gud — og som alene kan slukke sjælens trøst og give sjælen sandt liv. Gud er livets kilde; fra ham maa det "levende vand" strømme til os. Det strømmer til os i daaben, i evangeliet, i nadberet. I disse naademidler kommer Kristus til os med det "levende vand."

Kvinden forstod ikke rigtig, hvad han mente. Men Jesus hjalp hende taalmodig. Han faar hende nu til at tænke paa sit eget syndige liv, ved at sige til hende: gaaf og hent din mand. Hun havde ikke nogen mand, sagde hun; og tænkte vel, at hun skulde have sluppet at sige noget mere om den ting. Men da trængte Jesus ind paa hendes samvittighed, og viste hende at han kjendte til hendes syndeliv. Det slog hende. Jeg ser, at du er en profet, siger hun.

Naar Jesus vil faa os til at modtage det "levende vand", saa gjør han det paa den maade, at han ved at vise en hans synd, vækker trøst i sjælen efter Guds naade. "De kærste har ikke læge behov, men de, som har ondt.

Det ser ud som om kvinden søgte at komme bort fra den brød, som havde trængt ind i hendes samvittighed. Thi hun kommer nu med et "stridsspørgsmaal", som var oppe mellem jøder og samaritaner. Hun vilde vide, paa hvilket sted han anfaa det for ret at tilbede Gud, enten i Jerusalem, som jøberne sagde, eller paa Garesim, som samaritanerne mente.

Det gaar ofte saa, at naar Gud ved sit ord vil føre striden ind i en synders hjerte og samvittighed, forat synderen skal ombende sig, saa fører synderen striden over paa spørgsmaal, som der er offentlig strid om mellem folkene, forat han kan faa anledning til at glemme den for ham langt vigtigere strid, som Gud fører med hans eget hjerte for at frelse ham.

Men ogsaa her kom frelseren hende til hjælp. Han besvarer hendes spørgsmaal og underviser hende om, at saliggjørelsen skulde komme fra jøberne. De havde faaet Guds ord. Blandt dem havde Gud selv oprettet den sande gudsbjerkelse. Naar samaritanerne havde fundet paa at oprette en anden gudsbjerkelse paa andre steder end Herren havde forordnet, saa havde de handlet iblinde.

Men nu var tiden kommen med Kristus, da det gamle skulde ophøre. Da skulde Gud blive dyrket overalt i verden, og de sande gudsdyrkere var alle, som tilbad ham i aand og sandhed. Saa var det godt haab ogsaa for hendes folk, ja for alle folk.

Denne Jesu undervisning vakte hos hende ønsket om at Messias maatte komme; paa ham haabede ogsaa samaritanerne. Da sagde Jesu ligefrem til hende, at han var Messias.

Glad over at have fundet ham lod hun vandraret staa; løb ind i byen og fortalte dem, hun traf, at hun havde fundet Messias. Hun blev den første kristne missionær i byen Sitar. Det er Guds vilje, at de, som har fundet sin frelser, skal sørge for, at ogsaa andre faar finde ham. Derfor driver vi mission.

Hendes arbejde blev rigelig velsignet. Jesus blev ført ind i byen og blev der i to dage, og mange kom til troen paa ham. Paa samme maade velsigner ogsaa nu Gud vidnesbyrdet om Jesus.

Saa vidt som solens straalers stige
fra øst til vest, i syd og nord,
saa lad o herre, lysets rige
udbrede sig paa den hele jord,
at alle, som i mørket bor,
optager Jesu Kristi tro.

Det levende vand.

En gammel, gudfrygtig herre besøgte en sommer et amerikansk badested. Da han en morgen tog et glas vand ved kilden, kom ogsaa en dame for at tage sit sedvanlige glas. Den gamle herre vendte sig til hende og spurgte venlig, men alvorlig: "Har De nogensinde drukket af det levende vand?" Den unge kvinde saa forundret paa ham, men vendte sig bort uden at sige et ord.

Den næste vinter var den samme herre i Rochefter, hvorhen han var indbudt for at lede et hønnemøde. Ved mødets slutning blev han anmodet om at besøge en syg, som laa for døden. Da han traadte ind i sygeboerhuset, fæstede den døende sit blik opmærksomt paa ham og spurgte: "Kjender De mig ikke?" "Nei, er vi ikke fremmede for hinanden?" var svaret. "At, huffer De ikke ifjor ved badet, at De en morgen spurgte en dame, om hun havde drukket af det levende vand?" "Jo, nu erindrer jeg

det." "Nu vel", svarede den syge, "det var just mig. Jeg syntes dengang, at De var meget uforstaaet; men Deres ord løb bestandig for mig. Jeg kom herved til at kjende min tørst, og hos Jesus fandt jeg det levende vand, der gjorde mig lykkelig. Jeg skal nu dø, men jeg frygter ikke; jeg har drukket af livsens kilde, og snart skal jeg drikke af floden, der udbælber fra Guds og lammets trone."

Den gamle herre stod med forundring og hørte hendes beklendelse. Hvor lidet anede han hin gang, at Herren saaledes skulde velsigne det korte spørgsmaal.

J. C. v. Hoffens barnehistorier.

En høstkveld paa Ranungaborg.

Vil du være med til Ranungaborg, det gamle herresæde, som i gamle dage har været vikingeborg og senere kloster? Der er to børn, Signe og Holger, og deres papa og mama kaldes baronen og friherreinden.

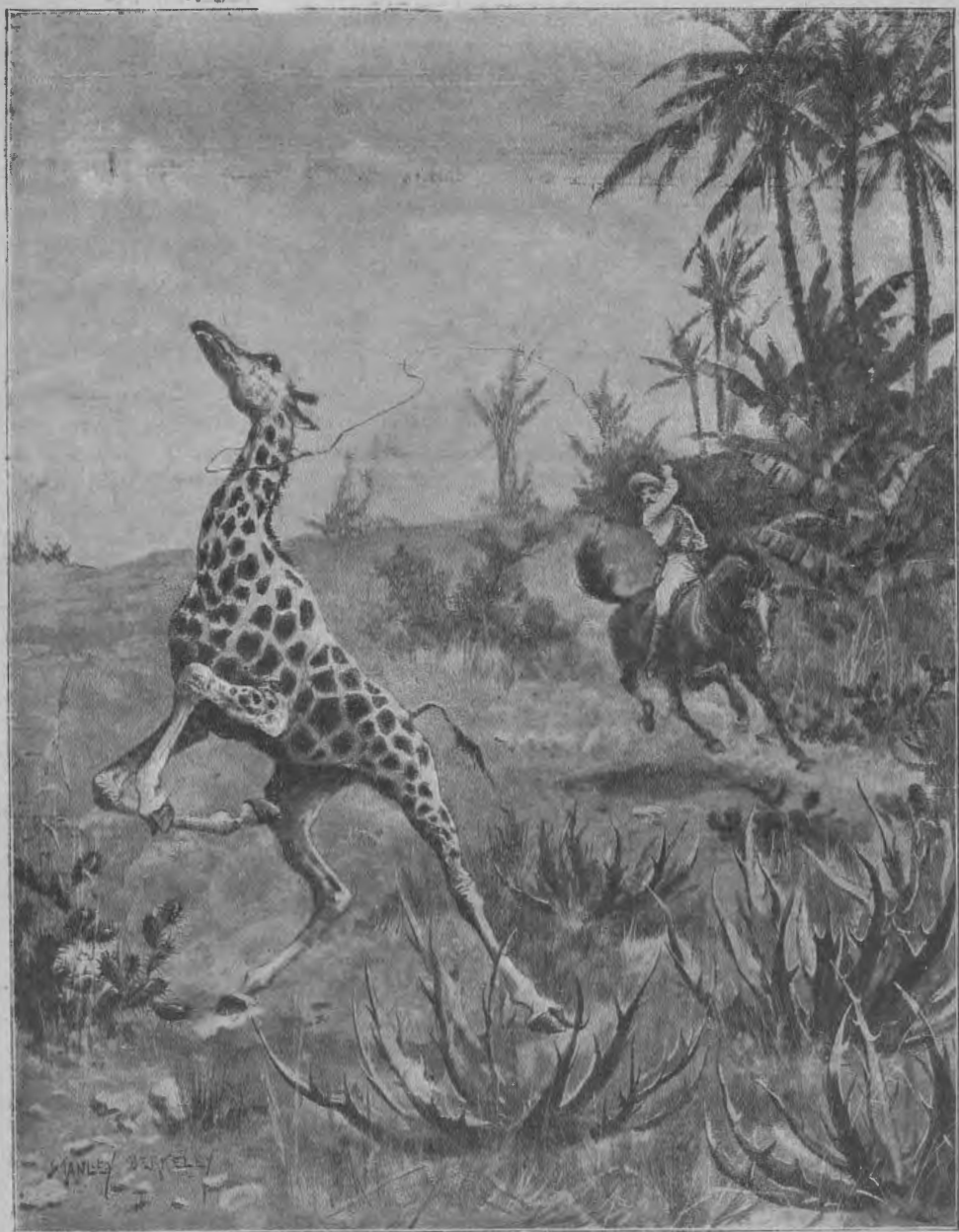
Det er en høstkveld, novemberstormen suser gennem haven, og veiret er saa stegt, at man kan være glad ved at være inden døre. Regnen smelber mod vindusruderne, vinden piber og viner om hjørnerne, det knager og brager i de store lindetræer nede i gården, som tvinges til at bøje sine gamle, stive rygge for stormens strenge magt, og paa afstand høres havets vældige brag.

Mere end en gang i dagens løb havde baronen reist sig op fra sit arbejde ved skrivebordet, seet op paa veirhøden og banket paa barometret for at se, om der ikke skulde være haab om forandring i veiret; men om jernbanen beroppe paa slagstangen ogsaa gjorde en liden dreining engang imellem, saa var det blot for med en knirkende lyd straks at vende tilbage til sin post og med ihærdig stivindethed pege i samme retning. Friherreinden havde haft lange samtaler med husholderessen, gamle jomfru Lindholm, om nødvendigheden og muligheden af at opsætte den paatænkte badning, da man nemlig meget nødig vilde lægge under bagerovnen, mens stormen stod paa.

Ja, jomfru Lindholm vidste nok, at det var farligt at ilde under bagerovnen i et saadant veir, hun, som selv havde været med ved den store ildebrand paa Baalvik hos generalens.

Gamle Jensen.

Søgt paa giraf.

"Det var just et fligt veir, og vi skulde bage julebrød", begyndte hun, og saa kom der en lang historie, ikke alene om, hvorledes ilden brød ud i bagerstuen, men ogsaa om en hel del, som var blevet sagt og gjort og tænkt i den anledning, og fremfor alt om, hvorledes hun selv havde haft en fornemmelse, som om hun havde et æble sidende midt i brøstet.

"Ja, ja, det er bedst vi opsætter bagningen", afbrød hendes madmor hende endelig lidt utaalmodig!

"Nei, men —", begyndte jomfru Lindholm, og saa begyndte hun ligesaa vidtløftig, at der maatte bageas.

Hvis ikke farmor eller "den gamle naade", som folkene kaldte hende, var kommen ind og havde gjort en ende paa oberbeislerne ved det stillfærdige og kloge raad at vente, er det ubist, hvorlænge jomfru Lindholm vilde have holdt paa at fremme sin madmor, idet hun bekvæmlig udmalede ildebrand og brødmangel. Men overfor farmor taug alle hendes indvendinger. Den gamle frue havde respekt med sig, ikke alene fordi hun var en statelig gammel kone, som trods sit sølvhvide haar holdt sig lige saa rank, som da hun gjorde tjeneste som hofdame hos hendes majestæt dronningen, men endnu mere fordi hun var baade god og klog og havde seet og oplevet saa meget, at hendes ord var vel værd at agte paa.

Før børnene havde det været en lang dag — ikke fordi de havde været bange under stormen, men de havde været indestængte mellem fire vægge, og lidt roligere end ellers maatte de jo forsøge at være med sine lege, naar farmor var der i besøg; for farmor blev træt, hvis de støjede for meget, havde deres mor sagt. Men nu latte de med dagen, det var i skumringen, og jo tættere mørket blev derude, des venligere blev den hyggelige dagligstue paa den gamle herregaard, opløst som den var af den flammende ild fra oven og det ensomme lys, som var tændt midt i den store krystal-lysekronen. Der var baade varme og lys og dog et vist hemmelighedsfuldt halvmørke, som passede saa godt til en lun passiar og fremfor alt til farmors rige forraad af sagn og historier fra gamle dage, som børnene saa ivrig pleiede at lytte til.

Farmor havde ogsaa ganske rigtig taget plads i ghyngestolen foran ilden, og hun stirrede ind i den paa en maade, som viste, at hendes tanker var langt borte.

Børnene var trøbne sammen i ovenstrogen

og undrede sig paa, om ikke farmor vilde begynde at fortælle noget morsomt, — thi at det var deres ufravigelige rettigbed at saa høre historier i skumringen, naar farmor var hos dem, derom nærede de ikke ringeste tvil. Men farmor sad taus, og over hendes ansigt hvilede der en skygge, som ikke syntes at ville vige, herten for stjæret fra oven eller fra lysekronen.

"Hvorfor begynder ikke farmor?" hvistede Holger og gav Signe et puf med albuen.

"Hjå! du maa ikke være saa utaalmodig", formanede Signe lidt snusfornuftig. "Farmor sidder og tænker paa noget rigtig fornøieligt, som hun vil fortælle."

"Nei, ved du hvad?" svarede Holger hvistende, "det kan ikke være noget fornøieligt, hun tænker paa; ser du ikke, hvor alvorlig hun ser ud?"

"Jovist, men —"

"Hvad er det, I hvister om, kjære børn?" sagde farmor i det samme, strøg med sin fine haand over panden, som om hun vilde stryge bort den skygge, der hvilede over hendes ansigt, og vendte sig med et venligt smil mod børnene.

"Holger tænkte —" begyndte Signe lidt forlegen.

"Nei, Signe sagde", afbrød Holger hende, "at du tænkte paa noget fornøieligt, farmor."

"Men Holger sagde, at det ikke var noget fornøieligt, farmor tænkte paa", fortsatte Signe.

"Nu, deri havde Holger ikke saa ganske uret", sagde farmor vemodig. "Mine tanker var dragne paa en lang reise, og paa den reise mødte de mange gamle minder, som havde alvorlige ting at sige."

"Snilde farmor, fortæl, fortæl!" raabte børnene i munden paa hinanden, styrkede frem fra ovenstrogen og stillede sig paa hver sin side af ghyngestolen.

"J vil, at jeg skal tage jer med paa reisen", sagde farmor; "men I er altfor unge til at kunne følge saa langt. Mange af de gamle minder vilde tale et sprog, som I ikke vilde kunne forstå."

"Er det latin, farmor?" spurgte Holger.

"Nei, gutten min. Men selv om jeg ikke kan fortælle jer alt, hvad jeg tænker paa, saa skal jeg dog fortælle, hvorfor mine tanker just idag kom til at hysle saa levende med gamle tider."

"For mange, mange aar siden, da jeg var en liden pige, omtrent saa gammel som du, Signe, var det just en saadan mørk, stormende

novemberdag som idag. Ogsaa bengang flammede iden i obnen, og derhenne i krogen stod den store lænestol, som nu staar inde i biblioteket."

"Farfarstolen med det grønne fløielsbetræt?" spurgte Signe interesseret.

"Ja, netop den, og der sad ogsaa en farfar i den, m i n farfar. Han var en gammel mand, og barst og alvorlig var han i sit væsen ogsaa mod os børn, saa at vi var mere bange for ham, end vi holdt af ham. Jeg følte mig derfor slet ikke vel tilmode den aften, jeg taler om, da jeg var alene herinde med farfar; her var saa stille, saa stille, at jeg ikke hørte andet end stormens hyl og den knitrende og spragende lyd af det brændende baal, som sank mere og mere sammen og snart bare var en hob gløvende kul, hvorover der slagrede smaa blaa luer.

Jeg følte mig meget ensom; mine forældre var reiste til Stockholm dagen før med mine brødre, som skulde sættes i skole der, og ventedes ikke hjem før om flere uger. I midlertid skulde farfar og jeg være alene hjemme sammen med tjenestefolkene. Min franske guvernante havde nylig forladt os for at vende hjem til sit fædreland, og den nye lærerinde skulde først komme med sine forældre.

Da farfar tog farvel med min mor, sagde han: 'Vær rolig, min ven, jeg skal nok have et øie med barnet.' Dette, at bedstefar skulde have et øie med mig, løb saa hemmelighedsfuldt og besynderligt i mine øren. Jeg fik det indtryk, at hvad farfar end gjorde, saa vilde han altid komme til at sige paa mig med det ene øie, og det saaledes, at han ikke bare kunde se alt, hvad jeg tog mig til, men ogsaa hvad jeg tænkte og følte. Jeg fik stor lyst til at gemme mig borte fra ham, og derfor havde jeg den aften smøget ind i krogen der ved bogstabet og sad sammenkrøben og stille som en liden mus og kittede bare af og til stjaalent frem for at se, hvad farfar tog sig for. Det hændte nemlig af og til, at farfar sovne, naar han i stumringen sad henne ved ovnsilden, og det var min plan, at jeg, hvis jeg saa ham sove trygt, vilde liste mig ud igjennem døren til salen, som helligvis stod aaben, og siden med i kjøkkenet, hvor jeg egentlig ikke havde lov til at være, men hvor jeg havde det meget morsomt, meget morsommere end oppe hos farfar, især da jeg havde fattet en levende beundring for køkkedigen, der altid pleiede at sture gryderne i valsetakt og havde et udtømmeligt forraad af gamle vises, som hun

sang med stert stemme og ungdomsfrisk munterhed.

Mit haab steg efterhvert som farfars hage sank dybere og dybere ned mod brystet, da der pludselig løb et dumpt knald igjennem havets brag og stormens hyl.

'Et nødstud!' raabte farfar og reiste sig hurtig fra stolen, og jeg sprang ogsaa frem fra mit stjulested.

Født og opdragen ved kysten forstod jeg godt, hvad det betød. Et fartøi var i havsnød. Min første følelse var dog, sandt at sige, ikke deltagelse for de arme mennesker, som kæmpede ude paa havet, men snarere en glad overrættelse, fordi der hændte noget, som afbrød den trykkelige stilhed. Nu blev der liv i huset! Farfar ringede efter lys, sendte bud efter forbatteren og husbondskarlén, og uddelte befalinger til høre og benskire, mens han selv gik urolig frem og tilbage.

I alle ansigter var der uro og skræk, og dette skræmte mig saa, at jeg ogsaa blev ængstelig, og da det blev klart for mig, at et fartøi var kommet kysten ganske nær der, hvor studdet kom fra, og at det var redningsløst fortabt i den rasende storm, steg min ængstelse til virkelig angst.

Stjont det var saa mørkt ude, at man blot ganske dunkelt kunde skimte omridsene af de nærmeste tage og træer, stillede jeg mig dog ved vinduet derhenne, hvorfra man har udsigt over havet, stirrede ihærdig ud i mørket og lyttede med spændt opmærksomhed efter hver lyd. Aldrig før var stormen forekommet mig saa uhyggelig. Jeg syntes, jeg hørte angstraab i hvert vindstød og jammer i fløiens knirken.

Net som det var fik jeg øie paa et lysstær, som kom nærmere og nærmere og delte sig i flere lysende punkter. Det var lygter og blus, og snart kunde jeg ogsaa skimte mennesker, som bar dem, og at de gik paa begge sider af en mørk, tæt masse, som langsomt bevægede sig fremover.

'Se, farfar!' raabte jeg; men i det samme aabnedes døren til forstuen, og der stod fiskerens søn Lars, snappende efter veiret og drivende vaad, men straalende glad.

'Jeg sprang i forveien, jeg', begyndte han og tog hurtig huen af, hvad han i første øieblik havde glemt. 'Jeg skulde sige til den naadige baron, at —', men her blev han nødt til at afbryde sin fortælling for at drage pusten.

(Forts.)

Giraffen.*)

(Med billede.)

Giraffen findes i Mellem- og Syd-afrika. Dens hjem er her de flade steppeegne; i bjergene og de tætte skove finder man den derimod ikke, dens hele legemsbygning gjør, at den ikke påsker der.

Med sine høie ben, sin korte krop og lange hals er giraffen forskjellig fra alle andre dyr. Den er ligesom sammensat af dele fra forskjellige dyr; den synes at have faaet en hests hoved og krop, en kamels hals og skuldre, et esels hale, en antilopes lette ben og en panthers flettede gule flind.

Da den har en saa kort krop i forhold til benene, og halsen, kan den ikke kaldes smuk.

Naar giraffen skal springe, blir det til en plump besynderlig galop; under løbet er dens lange hals i en stadig frem- og tilbage-slingrende bevægelse ligesom masten paa et i høi søgang omtumlet skib. Den kommer dog raast frem, da den med sine høie ben kan tage saa lange skridt. Der kræves en meget god hest for at indhente en flygtende giraf, og det er især vanskeligt at forfølge den en længere strækning, da alle andre dyr i almindelighed trættes hurtigere end den. I rolig gang tager giraffen sig behst ud; den har da noget værdigt ved sig.

*) Efter Brchm.

Dens hals er omtrent saa lang som forbenene. Med en saadan legemsbygning er den ikke stiftet til at afsbide græs paa marken, men desto mere til at plukke løv af træerne. Løv er ogsaa dens væsentligste føde, og den er drøvtygger.

Giraffene er dyr, som lever fredelig baade indbyrdes og med andre dyr. Maa de forsvare sig, bruger de sine lange, mustelsterke ben.

Opl. paa billedgaade i nr. 11.

Sibirien har en stor rigdom af stindvarer.

Geografisk spørgsmaal.

Hvitten kinesisk by blir til et guttenavn, naar et bogstav tages bort?

Skjulte navne.

1. Hun dypped sin nye sko i vandet 1 dy: 1 elv, 1 guttenavn, 1 fugl.
2. Gaa bort og se efter bøgerne 1 by, 2 træer.
3. Vi greier ikke arbeidet idag 2 navne
4. Du maa se idag at komme hjem til din moder 2 elve, 1 dyr 1 pigenavn.

Torjus Koineland

Bogstavgaade.

2 7 8 er et mandsnavn. 7 6 9 4 2 1 en by i England. 7 2 5 5 8 et enkelt dyr. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 et usjædt sted.

Fredrik.

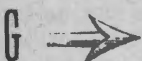
Billedgaade.

F

S

10 D I S

K E V

